

Molt a dir amb poques paraules

Molt a dir amb poques paraules

U

na llarga i intensa ovació va recompensar divendres a la nit al Teatre de Salt l'estrena a l'Estat espanyol de Dinamo, la nova proposta del director teatral argentí Claudio Tolcachir, que tornava al festival Temporada Alta amb un muntatge sobre la soledat i la incomunicació amb el qual, en canvi, va aconseguir la plena comunicació amb el públic que omplia el recinte. Tolcachir no és en aquesta ocasió l'únic autor de l'espectacle, sinó que es tracta d'una creació col·lectiva amb Melissa Hermida, Lautaro Perotti i les tres excel·lents actrius que el protagonitzen, Daniela Pal, Marta Lubos i Paula Ransenberg; ni tampoc presentava una obra de text, sinó un

treball en el qual els silencis, els gestos i els moviments tenen un especial protagonisme. "És una obra que parla de la soledat i l'hem creat entre molta gent; és una obra que parla de la comunicació i en canvi hi ha molt poques paraules", comentava el mateix Tolcachir en un col·loqui amb els espectadors un cop acabada la representació.

L'acció transcorre en una rulot aturada enmig del no-res, en la qual conviuen tres dones també aturades enmig del no-res: una dona que havia jugat al tennis de nena i vol tornar-hi per vèncer un trauma infantil; una antiga cantant que es lamenta en alemany per una pèrdua sentimental que no ha pogut superar; i una immigrant que sobreviu amagada de tot i de tothom, allunyada del seu fill, de la seva mare, de tot... L'espectador es converteix d'aquesta manera en observador de la relació que s'anirà establint entre aquestes tres dones, en la qual hi tenen molta més importància altres maneres de comunicació que no pas les paraules, perquè l'antiga cantant pràcticament no diu res, i la immigrant només es comunica amb una llengua incomprendible per a les altres. "És com si veiéssim uns veïns des de la finestra de casa", apuntava Tolcachir.

L'absència de paraules no limita gens l'evolució dels personatges, ni la percepció que en té el públic, si bé segurament aquesta està oberta a més interpretacions, un efecte també buscat deliberadament, segons el prestigiós director teatral argentí. Hi té molt a veure, en aquest resultat, l'intens treball de creació que durant un any han desenvolupat plegats els autors i les intèrprets, fins a bastir un espectacle que funciona com un mecanisme de rellotgeria, greixat per una història que commou, unes interpretacions de primeríssim nivell, una escenografia impactant i efectiva, i una música en directe que acaba d'omplir de contingut tot aquell particular univers.

L'obra oscil·la entre la comèdia i el drama, en un equilibri que Tolcachir sosté que és buscat perquè sigui l'espectador qui decideixi si ha de riure o s'ha de commoure davant d'una situació determinada. I a Dinamo hi ha moments que fan riure, i també d'altres que emocionen, instants en què les reaccions dels personatges semblen incomprensibles, i d'altres en què adquireixen tot el seu sentit... És un muntatge amb poques paraules, però que diu molt, com ja han pogut comprovar en indrets com Avinyó, Nàpols o Buenos Aires, on ja s'ha representat; després de dues funcions a Salt, inicia gira europea.

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2015/10/11/dir-poques-paraules/747584.html?utm_source=rss